Ἔτος 21ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1907 — Ἀριθ. 933

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς κότὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μία ὡραία διαθήκη.—Ὁ Ἀρχιτέκτων Μάρθας.—Τὰ Προπύλαια τοῦ Μονάχου (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).—Τὸ Μαραμμένον κρίνον.—Ἡ Σμάρα.—Ὡραῖα πράγματα.—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς, Κακὴ Εἴδησις (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Τὰς πολλὰς ἀπογοητεύσεις ποῦ σπείρουν γύρω των οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ βασανίζωνται καὶ νὰ βασανίζουν τοὺς ὁμοίους των, τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν σκληρότητα, ἡ ὁποία τοὺς παρακολουθεῖ καθ' ὅλην τὴν ζωήν, τὴν ἔλλειψιν τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ἀκολουθεῖ συχνότατα τὰς παραμονὰς τοῦ θανάτου ἡ μεταμέλεια καὶ ἡ ἐπανορθωτικὴ διάθεσις.

Εἶναι ὁ φόβος τῆς μελλούσης ζωῆς, εἶναι ἡ ἰδέα τῆς δευτέρας παρουσίας, καθ' ἣν θὰ ζητηθῇ ὁ λόγος διὰ τὸ τάλληρον ποῦ ἐκρύφθη εἰς τὴν γῆν, χωρὶς νὰ πολλαπλασιασθῇ καὶ νὰ εὐεργετήσῃ, εἶναι ἡ ἐλπὶς ἀπαθανατίσεως τοῦ ὀνόματος, εἶναι ὁ θάνατος τοῦ ἐγὼ καὶ ἡ συναίσθησις τῆς μετὰ θάνατον ἀδυναμίας τῆς ἀπολαύσεως, ἡ ὁποία κάμνει τοὺς φιλανθρώπους μετὰ θάνατον; Αὐτὸ εἶναι ἄγνωστον.

Τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι εἶχαν μείνει ἐντελῶς ἄγνωστοι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς φιλανθρωπίας ἐνόσῳ ζοῦσαν, παρουσιάζονται μετὰ θάνατον διὰ μιᾶς ὡραίας διαθήκης εὐεργετικώτατοι καὶ πολὺ ὠφέλιμοι.

Τοιοῦτος μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ὑπῆρξε καὶ ὁ Σεβαστόπουλος, ὁ ὁποῖος, ἐνόσῳ μὲν ἐζοῦσεν, ὑπῆρξεν ἕνας οἷος δήποτε ἄσημος καὶ ἀφανὴς πλούσιος, μετὰ θάνατον δὲ ἔσπειρε γύρω εἰς τὸν τάφον του τὰ σπέρματα τῶν ὡραιοτέρων ἀνθέων τῆς φιλανθρωπίας.

Ἡ διαθήκη τοῦ Σεβαστοπούλου ἀποτελεῖ τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν, ὅτι φαίνεται ἐμπνεομένη ἀπὸ πνεῦμα πρακτικῆς φιλανθρωπίας, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ ὡραιοτέρα, ἀφοῦ τείνει εἰς τὸ νὰ προλαμβάνῃ καὶ ἐμποδίζῃ τὴν δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα, ἀντὶ νὰ ἔρχεται μόνον, ὡς συνήθως γίνεται, παρήγορος αὐτῆς.

Ἀλλ' ἡ ἔμπνευσις τοῦ διαθέτου εἶναι ἄρά γε αὐτόβουλος ἢ ὑπηγορεύθη παρ' ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔχει μελετήσει τὰς κοινωνικάς μας ἀνάγκας καὶ ἔχει ἀναλάβει νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ φροντίζῃ καὶ ἐξ ἰδίων καὶ δι' ἄλλων διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν αὐτῶν;

Ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὴν γενναιότητα μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Σεβαστόπουλος προικοδοτεῖ τὸ νέον ἵδρυμα τῆς πρακτικῆς μορφώσεως τῶν ἀγοριῶν τοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν φροντίδα τῆς ἱδρύσεως καὶ διαχειρήσεως ἀναθέτει εἰς τὸν κ. Βικέλαν, βεβαίως ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου πρὸς Διάδοσιν Ὠφελίμων Βιβλίων, εἶναι ὁ ὑπαγορεύσας τὴν διαθήκην τοῦ Σεβαστοπούλου. Καὶ ἦτο ὁ μᾶλλον παντὸς ἄλλου κατάλληλος. Διότι ὁ κ. Βικέλας εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν φιλόλαος μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς μας. Δὲν ἐζήτησεν, ὅπως θὰ ἔκαμνε κάθε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του, νὰ πολιτευθῇ καὶ νὰ γείνῃ ὑπουργὸς—ὅπως θὰ ἦτο ἐνδεδειγμένος—διὰ νὰ εὐεργετήσῃ τὴν πατρίδα του. Ἐννόησεν, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πολιτευομένους, ἐὰν ἱκανοποιοῦν τὴν φιλοδοξίαν των, σπανίως ὅμως κατορθώνουν τίποτε περισσότερον. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπέφυγε τὴν πολιτικὴν καὶ περιωρίσθη νὰ ἱδρύσῃ ἕνα Σύλλογον, τοῦ ὁποίου προεδρεύει καὶ εἶνε δωρητὴς καὶ εὐεργέ-

της. Ἀπὸ τὸν Σύλλογόν του αὐτὸν ἐβγῆκαν ὡς τώρα τόσα ὡραῖα καὶ εὐεργετικὰ διὰ τὸν λαὸν πράγματα. Τὰ ὠφέλιμα βιβλία, τὸ σχολεῖον τῶν τυφλῶν, τὸ Στρατιωτικὸν Ἰνστιτοῦτο τῆς γυμναστικῆς, ἡ σκοπευτικὴ μόρφωσις τῶν μαθητῶν καὶ τελευταίως καὶ ἡ Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ τῶν ἀρρένων, ἡ πρώτη εἰς τὸ εἶδος της εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ὁ κ. Βικέλας θὰ ἐξασφαλίσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ ἱδρύματα καὶ θὰ προσθέσῃ ἴσως καὶ ἄλλα, διότι εἶναι φίλος πολλῶν πλουσίων, εἰς τοὺς ὁποίους εἰξεύρει νὰ ὑποδεικνύῃ τὰ καλὰ καὶ τὰ πρακτικὰ καὶ τὰ ὠφέλιμα, καὶ νὰ ἐμπνέῃ διαθήκας πρακτικῆς καὶ προβλεπτικῆς φιλανθρωπίας. Τὸ δεύτερον εἶναι ἐξ ἴσου ὡραῖον καὶ πατριωτικὸν ὅσον καὶ τὸ πρῶτον, διότι ἐμποδίζει νὰ χάνωνται πολλάκις μεγάλαι περιουσίαι εἰς πράγματα μικρὰ καὶ ἄσκοπα καὶ συντελεῖ εἰς ἱκανοποίησιν τόσων λαϊκῶν ἀναγκῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἡ πολιτεία μένει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐντελῶς ἀδιάφορος. Ἕνας καλὸς σύμβουλος κοντὰ εἰς ἕνα πλούσιον φιλάνθρωπο εἶναι ἕνας δεύτερος εὐεργέτης, ὄχι σπανίως μεγαλείτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ χορηγοῦ.

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ ΜΑΡΘΑΣ

Ἡ Νέα Γυναῖκα μέσα εἰς τὴν πεζότητα τῆς καθημερινῆς ἐργασίας της εἶχε τελευταίως μίαν ὡραίαν καὶ εὐχάριστον ἔκπληξιν.

Ἀπέκτησε τὸν Ἀρχιτέκτονα Μάρθαν, ὡραῖον, ἀβρόν, πολυτελῆ, εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ κομψὰ βιβλιάρια εἰς ὄγδοον, εἰς τὰ ὁποῖα μαντεύει τις περιεχόμενον ἀπολαυστικώτατον. Καὶ ἀρκεῖ διὰ τοῦτο μόνον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων ἰσοδυναμεῖ μὲ ἕνα παλαιότατον τίτλον ἀριστοκρατικῆς ἀρχοντιᾶς.

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν περγαμηνὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ ποιητοῦ, ὁ Ἀρχιτέκτων Μάρθας ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας πνευματικὰς ἀπολαύσεις καὶ ὡς ἔργον φιλολογικὸν καὶ ὡς δρᾶμα.

Ἐὰν ἀφίσῃ κανεὶς κατὰ μέρος τὸ σύμβολον καὶ τὴν διέπουσαν τὸ ἔργον ἰδέαν, ὅπως ἄλλως τε ἐνόμιζα ἐγὼ πρὶν μὲ διδάξῃ περὶ τοῦ ἐναντίου ὁ φίλος μου κ. Νιρβάνας—ὅτι πρέπει νὰ κρίνωνται τὰ δραματικὰ ἔργα—ἂν τὸ πάρῃ ἁπλῶς ὡς μίαν εἰκόνα παρμένην ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν καὶ ἀποθνήσκουν ὀλίγον ἔκτροποι καὶ ἔκφυλοι, ὁ Ἀρχιτέκτων Μάρθας γοητεύει, τέρπει, συγκινεῖ.

Βεβαίως ἀπὸ ἕνα δρᾶμα δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ζητήσῃ περισσότερα. Ἂν μᾶς γοητεύῃ καὶ μᾶς συγκινῇ, ἂν μᾶς κάνῃ νὰ βλέπωμεν τὴν ζωήν, ἔστω καὶ τὴν ἀνώμαλον, εἰς τὰς ἀληθείας της, ἂν μᾶς ἐκπλήσσῃ μὲ τὰ ἀπροσδόκητα τῆς ἐξελίξεώς του καὶ μᾶς συγκινῇ μὲ μίαν τραγικὴν καταστροφήν, ἔχει ὅλα τὰ ἐφόδια καὶ ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ ταχθῇ μαζὶ μὲ τὰ ὡραῖα δράματα.

Δὲν ἦτο ἄλλως δυνατὸν ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας νὰ ἀναβιβάσῃ εἰς τὴν σκηνὴν ἔργον, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἔφερε τὴν σφραγῖδά του, δηλαδὴ τὸ cachet τοῦ ὡρκίου, τοῦ ὁποίου αὐτὸς μεταξὺ τῶν ὀλίγων γραφόντων κατέχει τὸ μέγα μυστικόν. Ὁ ὡραιομανὴς τῆς φιλολογίας καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι αὐτός, καὶ ἀντιγράφει βέβκια τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν Ἀρχιτέκτονα Μάρθαν, ὄχι ὡς ἔκφυλον, ὅπως τὸν ἐπιβάλλῃ ἡ δραματικὴ καταστροφὴ τοῦ ἔργου, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀποφεύγει κάθε κακόν, καὶ διότι εἶναι ἄσχημον καὶ διότι ἀντιτίθεται εἰς τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν ἁβρότητα τῆς ψυχῆς του.

Τώρα, ὡς ὅλοι οἱ ὡραιομανεῖς, ὁ συγγραφεύς, ὅπως καὶ ὁ Μάρθας του, ἀπομακρύνονται ἐνίοτε ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ καμμιὰ φορὰ ζητοῦν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τὸ ὡραῖον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται κοντά των καὶ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ προσέξουν ὀλίγον διὰ νὰ τὸ ἰδοῦν.

Ἀλλ' ἀδιάφορον. Οἱ ποιηταὶ εἶναι πάντοτε ποιηταὶ καὶ δὲν θὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν σκληρότητα νὰ τοὺς ἀρνηθῇ τὸ δικαίωμα νὰ βλέπουν τὸ ὡραῖον, ὅπου καὶ ὅπως αὐτοὶ τὸ θέλουν καὶ τὸ ἐννοοῦν.

ΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

«Εἴθε νὰ ἤμην ἀστὸς Ἕλλην καὶ ὄχι διάδοχος θρόνου ὁποῖος εἶμαι». Διὰ τοῦ βραχέος αὐτοῦ λόγου ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ὁ Ι, Διάδοχος τοῦ θρόνου ἔτι ὤν, ἐξέφρασε τὸν πρὸς τὴν κλασικὴν Ἑλλάδα ἐνθουσιασμόν του. Καὶ ὅτε κατὰ τὸ 1825 ἀνῆλθε τὸν θρόνον, συνέταξε διὰ τοὺς διὰ πολλῶν μόχθων καὶ πόνων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν πρὸς τοὺς Τούρκους μαχομένους τότε Ἕλληνας ἐν λυρικὸν ποίημα, ὅπερ ἐπιπνέει δικκαὶς πόθος καὶ ἀφοσίωσις. Ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ ταμείου ὑπεστήριξε τοὺς ἥρωας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως δι' ἑνὸς ποσοῦ 100,000 φιορινίων. Τὸ 1826 ἤδη διέταξε τὸν συνταγματάρχην Heideck καὶ ἄλλους ὑποδεεστέρους ἀξιωματικοὺς νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ λάβουν μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα. Τὸ 1832 κατ' ἀπόφασιν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἐξελέγη ὁ δευτερότοκος αὐτοῦ υἱός, ὁ πρίγκηψ Ὄθων, βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος· ἓν στρατιωτικὸν σῶμα, συγκείμενον ἐκ 3,500 Βαυαρῶν, συνώδευσεν αὐτὸν ἀπελθόντα. Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1835 προσεκλήθη ἐν βίᾳ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἰδίοις ὄμμασι πληροφορηθῇ περὶ τῶν εἰς πολλὴν ἀκαταστασίαν εὑρισκομένων εἰσέτι πραγμάτων. Μολονότι πολιτικοὶ λόγοι εἶχον προκαλέσει τὸ ταξείδιον μᾶλλον, ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ἐν τούτοις, ἐπωφελούμενος τῆς περιστάσεως, ἐμελέτησεν ἐπὶ τόπου τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τέχνην καὶ συνέλαβε τὴν ἰδέαν καὶ ἀπεφάσισε μετὰ σταθερότητος τὰς κλασικὰς οἰκοδομὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος νὰ ἀνεγείρῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα καὶ πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου του. Ὁ Παρθενών, τὸ ἔξοχον τῆς Παλλάδος τέμενος ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὑπῆρξε τὸ ἰδεῶδες πρὸς ἀντιγραφὴν μνημεῖον διὰ τὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Bamberg πρὸς τιμὴν τῶν ἐνδόξων τῆς Γερμανίας ἀνδρῶν ἀνεγερθέντα Walhalla· ἡ ποικίλη στοὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐχρησίμευσε διὰ τὴν ὄπισθεν τοῦ ἀνδριάντος τῆς Bavaria στοάν, τὴν πρὸς τιμὴν τῶν ἐνδόξων Βαυαρῶν ἀνεγερθεῖσαν, ἔνθα εὑρίσκονται καὶ αἱ προτομαὶ αὐτῶν. Ἀλλὰ τὰ Προπύλαια, ἡ εἴσοδος τοῦ Ἀττικοῦ

τεμένους, τῆς ἐξαστραπτούσης εἰς ἀρχιτεκτονικὴν πόλεως, ἀπησχόλουν ἀδιακόπως τὸν βασιλέα. Ἐπέσυραν τὸ βλέμμα του· ἔμενε διαρκῶς ἐπ' αὐτῶν, ὄχι πρὸς ἀποτύπωσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ μόνον εἰς τὸν νοῦν του, ἀλλὰ μελετῶν, ἀναδιφῶν καὶ ἐμβαθύνων εἰς τὴν ἔννοιαν τούτων, ὅπως ἐπὶ καταλλήλου χώρου εἰς τὴν πατρίδα του χρησιμοποιήσῃ τὰ διδάγματα τὰ ὁποῖα ἀπεκόμιζε.

Καὶ τῷ ὄντι· καὶ τὰ ἰδικά μας Προπύλαια ὁρισμός των εἶνε τὴν πλατεῖαν ἑνὸς τεμένους κυκλοτεροῦς νὰ περικλείωσι καὶ κοσμῶσι, καὶ ἐν ταυτῷ ὅρια μεγάλου τμήματος τῆς πόλεως νὰ ἵστανται.

Καὶ τώρα ὅταν ἀπὸ τῆς θέσεως Karolinenplatz πρὸς τὴν Königsplatz διευθυνόμενοι εὑρισκόμεθα πρὸ τῶν τριῶν κλασικῶν ἱδρυμάτων ἀρχαίου ρυθμοῦ, ἐννοοῦμεν ὁποίαν σημασίαν καὶ ἐπισημότητα διὰ τὸ Μόναχον εἶχε τὸ εἰς Ἀθήνας ταξείδιον Λουδοβίκου τοῦ Ι.

Ἀριστερὰ ἔχομεν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ziebland ἐγερθὲν οἰκοδόμημα, δι' ἐκθέσεις ἔργων τέχνης μὲ ἓν περιστύλιον Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ· δεξιὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Kleure ἐγερθεῖσαν Γλυπτοθήκην, μὲ προεξοχὴν στηλῶν Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ, καὶ πρὸ ἡμῶν ὑψοῦνται τὰ ἔξωθεν μὲν ὑπὸ Δωρικοῦ, ἔσωθεν δὲ ὑπὸ Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ στηλῶν βασταζόμενα Προπύλαια.

Ἡ ἀνέγερσις τῶν Προπυλαίων ἀνετέθη εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα Leo von Klenze, ἤρχισε τὸ 1854 καὶ διήρκεσε μέχρι τοῦ 1862. Ἐστοίχισε δὲ 700,000 φιορίνια. Αἱ στῆλαι εἶνε 28, ἐξ ὧν δώδεκα Δωρικαὶ καὶ δέκα ἐξ Ἰωνικαί. Τὸ ἐπ' αὐτῶν στηριζόμενον μεσαῖον οἰκοδόμημα ἔχει πλάτος πενῆντα τριῶν μέτρων καὶ ὕψος εἴκοσι, μὲ διαζώματα ρυθμοῦ Δωρικοῦ. Ἐπὶ τῶν ἐκ μαρμάρου τῆς Καρράρας ἀετωμάτων, ἐξ ἑκατέρου τῶν μερῶν εἶνε σκαλισμέναι σκηναὶ ἀλληγορικαί, ἀφορῶσαι τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος. Καὶ πρὸς μὲν τὸ δυτικὸν ἡ Ἑλλὰς ἐν μέσῳ δύο Νικῶν· δεξιὰ ἡ κατὰ θάλασσαν καὶ ἀριστερὰ ἡ κατὰ ξηρὰν νίκη. Πρὸς δὲ τὸ ἀνατολικὸν ὁ βασιλεὺς Ὄθων, περιστοιχούμενος ὑπὸ προσώπων παριστώντων τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Ἐπιστήμην, τὴν Τέχνην, τὸ Ἐμπόριον, τὴν Βιομηχανίαν καὶ τὴν Γεωργίαν. Οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ μεσαίου κτιρίου πύργοι τῶν πυλώνων ἔχουν ὕψος τριάντα μέτρων.

Τὰ Προπύλαια ἠγέρθησαν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος. Τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν ἐπεσφράγισαν αἱ ἐπὶ τῶν ἀετωμάτων γεγλυμμέναι παραστάσεις, τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν πύργων ἀνάγλυφα καὶ λοιπὰ σχεδιάσματα, ἔργα τοῦ γλύπτου Schwanthaler, ὡς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα πεσόντων φιλελλήνων, τὰ ὁποῖα ὀνόματα εἶνε χαραγμένα δι' ἀρχαίων ἑλληνικῶν γραμμάτων.

Ἀλλ' ὡς ὅλα τὰ κτίρια καὶ μνημεῖα τοιουτοτρόπως καὶ τὰ ἰδικά μας, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐποχὴν Λουδοβίκου τοῦ Ι, ὑφίστανται τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν κλιμάτων ὑγρῶν ὡς τοῦ Μονάχου. Διότι ἂν καὶ ὁ καλλιτέχνης τὴν ψυχὴν βασιλεὺς ἐπόθει καὶ ὠνειροπολοῦσε νὰ μεταβάλῃ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους του εἰς δευτέρας Ἀθήνας, ὅμως τὸν μειδιῶντα γλαυκὸν οὐρανὸν καὶ τὸν φωτεινὸν τῆς Ἑλλάδος ὁρίζοντα δὲν ἤθελε κατορθώσει νὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ Μόναχον. Πλέον δὲ παντὸς ἄλλου τῶν μνημείων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ Προπύλαια εἶνε ὡς ἐκ τῆς ἀπανταχόθεν ἀνοικτῆς κατασκευῆς των ἐκτεθειμένα εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀέρος, τῆς βροχῆς καὶ τῆς χιόνος, Αἱ τῶν ἔνδον τοίχων ἔλαιογραφίαι ἤδη ὠχρίασαν. Ἡ ἀνανέωσίς των λοιπὸν ἐπιβάλλεται, ἀπεφασίσθη καὶ ἄρχεται ἐντὸς ὀλίγου.

Ἐν Μονάχῳ **Μαρία Πινέλλη**

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Μετὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐκράτησε τὴν εὐτυχισμένη συντροφιὰ εἰς τὸ τραπέζι σχεδὸν ὡς τὰ μεσάνυκτα, ὁ γιατρὸς ὡδήγησε τὸν καθένα εἰς τὸ δωμάτιόν του. Τὰ δωμάτια εἰς τὰ ὁποῖα ἐκοιμήθησαν αἱ δύω ἀδελφαὶ συνείχοντο, καθὼς καὶ τὰ δωμάτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκοιμήθησαν οἱ δύο ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι πρὶν νὰ ἀποσυρθοῦν ἐπῆγαν μαζὶ νὰ ἰδοῦν πῶς ἦτο ἡ ἄρρωστη.

Ὁ Στέφας τὴν στιγμὴν ὅπου ἐπλησίαζεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἄννας ἠσθάνθη νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἀμηχανίαν, νὰ ὑποφέρῃ ὡς ἄνθρωπος, ποῦ ἔκαμε κάτι κακὸν καὶ δειλιᾷ νὰ ἀντικρύσῃ ἐκεῖνον ποῦ ἀδίκησε.

Ὁ καθηγητής του ἀπεναντίας ἐπροχώρει πρὸς τὴν ἀσθενῆ, ὡς ἄνθρωπος ποῦ εὐχαριστεῖται διὰ τὸ καλόν, ποῦ σχεδιάζει νὰ κάμῃ καὶ ὡς ἐπιστήμων ποῦ ἔχει τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ ἄρρωστος του δὲν διατρέχει σπουδαῖον κίνδυνον.

Ἡ καμαριέρα εἶχεν ἀποκοιμηθῆ μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὰ βήματα, ἐπετάχθη, σκοτισμένη καὶ ψιθυρίζουσα λόγια ἀσυνάρτητα. Ὁ Στέφας δὲν εἶχε προχωρήσει μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἀλλὰ ἐστέκετο ἀπ' ἔξω, εἰς τρόπον ὥστε νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰ φαίνεται.

Ὁ καθηγητὴς ἐπῆρε τὸ κερί, τὸ ἐπλησίασε πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς κόρης, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται ἥσυχα καὶ κανονικὰ καὶ μόνον μὲ τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ φωτὸς ἐζάρωσε τὰ φρύδια της καὶ μισάνοιξε τὰ μάτια της. Ὁ γιατρὸς ἀπεμάκρυνεν ἀμέσως τὸ κερὶ καὶ ἀπεσύρθη καὶ ὁ ἴδιος ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Κοιμᾶται λαμπρά, εἶπεν εἰς τὸν Στέφα.

Μαριάννα, εἶπεν ὁ γιατρός,—ἦτο τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς τοῦ περιβολάρη—ἀντὶ νὰ κοιμᾶσαι εἰς τὸ τραπέζι, νὰ στρώσῃς καὶ νὰ κοιμηθῇς εἰς αὐτὸ τὸ σοφαδάκι ἐδῶ. Νᾶχῃς ὅμως καὶ τὸ νοῦ σου ὀλίγο, μήπως ἡ ἄρρωστη ξυπνήσῃ καὶ ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε.

Ἡ Μαριάννα, ἡ ὁποία ὅσο ὁ γιατρὸς ἐμιλοῦσε συνείρχετο ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐνθυμήθη πῶς δὲν εἶχε δειπνήσει, καὶ μὲ τρόπον, προσποιουμένη δῆθεν ὅτι ἐσκέπτετο τὴν ἄρρωστη, εἶπε: Καὶ θὰ περάσῃ τὴν βραδειά της ἔτσι νηστική; Νὰ πάω νὰ φέρω ὀλίγο γάλα, ὥστε ἅμα ξυπνήσῃ...

Βέβαια, βέβαια! Εἶναι ἰδεώδης νοσοκόμος Μαριάννα μου. Τρέχα κάτω νὰ ἑτοιμάσῃς ἕνα ποτῆρι γάλα καὶ δυὸ αὐγὰ μελάτα καὶ ὅποιαν ὥραν καὶ ἂν ξυπνήσῃ τὸ κορίτσι νὰ τῆς τὰ δώσῃς.

Ἡ ὑπηρέτρια ἔτρεξε νὰ δειπνήσῃ πρὸ παντὸς καὶ οἱ δύω ἰατροὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ δωμάτιά των. Ὅταν ὁ Στέφας ἔμεινε μόνος, ἔκλεισε τὴν πόρτα του μὲ τὸ κλειδὶ καὶ ἔπειτα ἐκάθισεν εἰς τὸ παράθυρον, ὡς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν ἐνύσταζε διόλου καὶ τὸν ὁποῖον ἀπασχολοῦσαν πολλαὶ καὶ σοβαραὶ σκέψεις.

Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του ἐφαίνετο πέρα ἀπὸ τὰς δενδροστοιχίας τοῦ κήπου ὁ δρόμος τοῦ Τατοϊοῦ, πλατύς, ἴσιος, λευκὸς κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν σκιὰν τῶν πεύκων καὶ τῶν μεγάλων δένδρων, ποῦ ἐσχημάτιζαν ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος σὰν πύργους καὶ καστέλλα μαῦρα, σκοτεινά, εἰς ἀνώμαλα καὶ ἀκανόνιστα σχήματα. Ἡσυχία ἐρημική, κάτι ποῦ ἔμοιαζε σὰν θάνατος, ἁπλώνετο γύρω παντοῦ καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἐξοχικὰ σπίτια καὶ εἰς τὸν κῆπον καὶ εἰς τὸ δάσος. Ἕνα ἄρωμα πεύκων βαρύ, δυνατό, βαλσαμῶδες ἐσκορπίζετο ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, μαζὶ μὲ μιὰ ἐλαφρὰ δροσερὴ ὑγρασία, ποῦ ἐβάρυνε κάπως τὸν ἀέρα καὶ ηὔξανε τὴν δυσθυμίαν τοῦ Στέφα.

Διότι ὁ Στέφας ἦτο δύσθυμος. Εἰς μίαν ἡμέραν μέσα τοῦ εἶχαν συμβῆ τόσα πράγματα, ποῦ δὲν ἐπερίμενε, εἶχε λάβει ἀποφάσεις τόσον σοβαράς, εἶχεν αἰσθανθῆ αἰσθήματα τόσον ἀντίθετα, ὥστε τὴν στιγμὴν αὐτὴν ποῦ εὑρέθη μόνος μὲ τὸν ἑαυτόν του καὶ εἶχεν ἀνακεφαλαιώσει τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας, ἐτρόμαξεν, ἐστενοχωρήθη, ἐφοβήθη.

Λοιπὸν ἦτο ἀρραβωνιασμένος. Πῶς εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν δὲν εὕξευρεν οὔτε ὁ ἴδιος καλά, καλά. Ἡ Ἀμαλία τοῦ ἤρεσε, τοῦ ἐφαίνετο χαρακτῆρος καλοῦ, εὐκόλου, εὐχαρίστου, ἦτο πλουσία, ἀνεπτυγμένη κάπως, τέλος μία πολὺ καλὴ νύμφη. Καὶ ἐνῷ προσπαθοῦσε νὰ ἀνακαλύπτῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα προτερήματα εἰς τὴν ἀρραβωνιστικήν του, ὅμως ὀπίσω ἀπὸ τὸ ζωηρὸν καὶ εὔθυμον πρόσωπόν της τοῦ ἐφαίνετο σὰν νὰ διέκρινε μίαν λεπτὴν καὶ ἀβρὰν σιλλουέταν σχεδὸν παιδικήν, ἡ ὁποία ἔφθινε καὶ ἐχάνετο χωρὶς παράπονον, χωρὶς δάκρυα, χωρὶς καμμίαν ἀπαίτησιν εὐτυχίας ἀπὸ τὴν ζωήν.

Καὶ τὸ λεπτὸν καὶ χαριτωμένον αὐτὸ πλάσμα τὸ εἶχε σρίξει πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν ἀγκαλιά του, αὐτὸς ὁ Στέφας καὶ εἶχεν αἰσθανθῆ μέσα εἰς τὴν ψυχήν του κάτι ποῦ τὸν συνεκλόνισεν ὁλόκληρον καὶ ποῦ τὸν ἔκαμε καὶ τώρα ἀκόμη εἰς τὴν ἁπλῆν ἀνάμνησίν της νὰ ὑποφέρῃ. Ἦτο οἶκτος, ἦτο συμπάθεια μεγαλειτέρου ἀδελφοῦ πρὸς ἀδελφήν, ἦτο ἐνδιαφέρον ἀνθρώπου ὑγιοῦς πρὸς ἄρρωστον, τί ἦτο τέλος πάντων ποῦ τὸν ὤθησεν ἐξαφνα νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμε;

Δὲν ἤθελε, δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ὁμολογήσῃ οὔτε εἰς τὸν ἑαυτόν του ἀκόμη, ὅτι τὸ αἴσθημά του πρὸς τὴν Ἄνναν ἠμποροῦσε νὰ εἶναι καὶ ἀγάπη. Ὡς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ποῦ εὑρέθησαν μόνοι, καὶ ἡ κόρη μέσα εἰς τὴν ἡμιληθαργικήν της κατάστασιν τοῦ ἐφίλησε μὲ τόσην λατρείαν τὰ χέρια' ὁ Στέφας δὲν τὴν εἶχε λογαριάσει ὡς γυναῖκα. Δι' αὐτὸν ἡ κ. Ἄννα ἦτο ἕνα πτωχὸ ἄρρωστο καὶ ὡραῖο παιδί, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦσε μὲ κάθε θυσίαν νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον. Αὐτὸ ἐπανελάμβανε καὶ πάλιν πρὸς τὸν ἑαυτόν του καὶ μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν ἐπροσπαθοῦσε νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἀνησυχίαν, ἡ ὁποία τὸν ἐβασάνιζε. Μήπως τὰ παιδιὰ δὲν τὰ ἀγκαλιάζουν ὅλοι καὶ δὲν τὰ φιλοῦν;

Ἀλλὰ γιατὶ τότε ἐφοβήθη μήπως ἡ Ἀμάλια εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅ,τι συνέβη καὶ γιατὶ ἠθέλησεν ἀμέσως νὰ ἀποκοιμήσῃ τὴν Ἄνναν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐλησμόνει, καὶ ὅτι πιθανὸν νὰ ἐφαντάζετο ὅτι ὠνειρεύθη ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

Κάτι σκοτεινὸν ἐγίνετο μέσα εἰς τὸ πνεῦμά του, κάτι θλιβερὸν ἐπίεζε τὸ στῆθός του. Ἐσκέφθη ὅτι θὰ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῆ, ἀλλ' ἠσθάνετο καὶ πάλιν, ὅτι ὅσον ἔμενε μόνος εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην θὰ ὑπέφερε περισσότερον, τόσον ἡ ἐρημικὴ σιγὴ τῆς νυκτὸς τὸν ἔκανε νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα θλιβερὰ καὶ μελαγχολικά. Ἐσηκώθη τότε, ἄνοιξε σιγά, σιγὰ τὴν πόρτα του καὶ ἠκολούθησε τὸν διάδρομον ποῦ εὑρίσκετο ἐμπρός του. Εἰς τὸ τέλος τοῦ διαδρόμου ἕνα μικρὸ φῶς ἔλαμψε. Ἐβάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ φῶς αὐτὸ μὲ κάποιαν δειλίαν. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν εὑρέθη καὶ πάλιν ἐμπρὸς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἄννας. Εὐθὺς ποῦ ἀντελήφθη ποῦ εὑρίσκετο, ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ κτυπᾷ μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ μὴ εὕρῃ ἀρκετὴν δύναμιν διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω. Μία ἀγωνία καὶ ἕνας φόβος τὸν ἐκυρίευσε. Ἄρά γε τὸν εἶδε, τὸν ἤκουσε κανείς; Ἄρα γε καὶ αὐτὴ ἡ ἀσθενής, ἡ ὁποία ἦτο τόσον εὐαίσθητος εἰς ὅλα ἤκουσε τὰ βήματά του; καὶ τί θὰ ὑπέθεσεν, τί θὰ ἐσκέφθη καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία ἴσως δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἀκόμη. Καὶ δὲν θὰ διηγεῖτο ἄρα γε τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ ὅ,τι εἶχε συμβῆ;

Τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἐτόλμησε κἂν νὰ κλειδώσῃ τὴν πόρτα του. Θὰ τὸν ἤκουεν ὁ καθηγητὴς ἀπὸ τὸ πλαϊνὸν δωμάτιον, ἴσως καὶ αἱ κυρίαι ἀπὸ τὰ δωμάτιά των. Ἔπεσεν εἰς τὸ κρεββάτι του ντυμένος, ὅπως ἦτο, φοβούμενος νὰ κινηθῆ καὶ νὰ προξενήσῃ θόρυβον καὶ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον του ἀκόμη.

Ἀπὸ τὸ παράθυρον ἡ δροσιὰ ἤρχετο τώρα πλέον αἰσθητή, μία δροσιὰ ὑγρὰ καὶ παγερὰ τῆς ἀνοίξεως, ἡ ὁποία τοῦ ἔφερε ρίγη καὶ τοῦ ἔδιδε μίαν δυσάρεστον διάθεσιν. Ἀλλὰ τόσον ἦτο κουρασμένον καὶ τὸ πνεῦμά του καὶ ἡ ψυχή του, ὥστε δὲν εἶχε κἂν ὄρεξιν νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ κλείσῃ. Εἰς τὸ σκότος τοῦ δωματίου ἡ μεγάλες σιλουέτες τῶν δένδρων τοῦ κήπου ποῦ ἐπρόβαλαν τοὺς ἀνωμάλους κλάδους των εἰς ἀρκετὰ μακρινὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ παράθυρόν του, ἐφαίνοντο σὰν φαντάσματα ποῦ τὸν ἐφοβέριζαν. Ὅταν ὅμως μακρειὰ πολὺ καὶ ὑψηλὰ εἰς τὴν ράχην τοῦ Πάρνηθος διέκρινε κάτι ποῦ ἔλαμπεν ἀρχικῶς μὲν σὰν ἕνας σωρὸς χρυσάφι καὶ ἔπειτα σὰν ἕνα σῶμα μεγάλο φωτεινόν, ποῦ ἔκαμνε τόσην ἀντίθεσιν μὲ τὰ σκότη τὰ γύρω του, τοτε συνῆλθε, ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἐκεῖ πέρα οἱ βοσκοὶ ἄναβαν φωτιές, προφανῶς γιὰ νὰ ζεσταθοῦν καὶ αὐτὸς ἐπάγωνε, γιατὶ ἐβαρύνετο νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον του. Τώρα αἱ σκέψεις του ἦσαν ἡσυχότεραι καὶ

πρακτικώτεραι. Ἄλλως τε τί εἶχε κάμει, ποῦ δὲν θὰ ἔκανε κάθε νέος εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ θὰ συνέβαινεν ὅ,τι εἶχε συμβῆ ἂν ἡ Ἄννα δὲν τὸν ἐπροκαλοῦσε μὲ τὰς διαχύσεις της καὶ τὰ χειροφιλήματά της. Ἐπὶ τέλους ποιὸς ξέρει τί ἦτο τὸ κορίτσι αὐτὸ καὶ ἂν διαχυτικότης της δὲν εἶχεν ἀκριβῶς προκλητικοὺς σκοπούς.

Καμμιὰ φορὰ τὰ κορίτσια αὐτὰ τὰ νέα, ποῦ χαμηλώνουν τὰ μάτια των 'σὰν Παναγίες εἶναι πονηρότατα, γνωρίζουν δὲ πολὺ περισσότερον τὴν ζωὴν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τῆς ἡλικίας των.

Ἀφημένη ὅπως ἦταν ἀπὸ μικρὸ παιδὶ εἰς τὴν τύχην της, ἄρα γε ἦτο τόσον ἀγνὴ καὶ τόσον ἀνίδεη τοῦ κακοῦ, ὅσον τὴν εἶχε φαντασθῆ, Καὶ δὲν ἦτο ὅλη ἐκείνη ἡ ἱστορία τῆς ἀπογευματινῆς κακοδιαθεσίας καμωμένη μὲ σκοπὸν καὶ ὀπισθοβουλίαν, διὰ νὰ φέρῃ ἀκριβῶς τὰ πράγματα, ὅπου εἶχαν φθάσει;

Αἱ σκέψεις αὗται καθησύχασαν τὴν συνείδησίν του καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα ψυχρότερα. Ἔμενε τώρα τὸ ζήτημα τοῦ γάμου του μὲ τὴν Ἀμάλιαν. Δὲν εἶχε τάχα βιασθῆ πολύ; Καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι ἠμποροῦσε νὰ εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὴν κόρην αὐτήν, ἡ ὁποία ἔπερνε τὴν ζωὴν τόσον ἐλαφρὰ καὶ ἐδήλωνε χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξιν ὅτι δὲν ἐνοοῦσε τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς χωρὶς χαρὰν καὶ διασκεδάσεις καὶ ἀπόλαυσιν.

Αὐτὸς ποῦ ὅπως δήποτε ἦτο ποτισμένος μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς οἰκογενείας Παράλη καὶ μὲ τὰς συνηθείας τῆς μεθοδικῆς καὶ τυπικῆς ζωῆς τῶν ἰδικῶν του, θὰ μποροῦσε νὰ συνειθίσῃ, νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν ζωὴν τὴν εὔκολη, τὴν ἐλαφρά, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο συνειθισμένη ἡ Ἀμάλια. Ἐκείνη ἦτο τὸ ἐλεύθερο πουλί, ποῦ ἐπετοῦσε ἀπὸ κῆπο σὲ κῆπο καὶ τραγουδοῦσε ἀμέριμνο νύκτα καὶ ἡμέρα. Θὰ ἠμποροῦσε ἄρα γε νὰ ἀλλάξῃ ζωὴν καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα αὐτὸς ποῦ ἦτο τόσον διαφορετικοῦ χαρακτῆρος νὰ τὴν σκλαβώσῃ ἢ θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὰς συνηθείας της. Καὶ ἦτο πραγματικῶς τόσον ἐρωτευμένος, ὥστε νὰ δικαιολογῆ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀπόφασίν του ὁ ἔρως.

ΙΩΒΙΛΑΙΟΝ ΣΜΑΡΑΣ

Τὸ ὅρμα αὐτὸ εἶναι σχεδὸν ἄγνωστον διὰ τὸν τόπον μας, ὄχι ὅμως καὶ διὰ τὴν Ρουμανίαν, τὴν πατρίδα τῆς κυρίας, ἡ ὁποία ἐώρτασε κατ' αὐτὰς τὴν πεντηκονταετηρίδα της.

Ἡ Σμάρα ἐν τούτοις ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Παιδαγωγικοῦ Συνεδρίου, τοῦ ὁποίου τὰς ἐργασίας παρηκολούθησε καὶ τότε τὴν ἐγνώρισα καὶ ἐγὼ καὶ εἶχα γράψει περὶ τῆς δράσεώς της εἰς τὸν τόπον της καὶ περὶ τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν ἐξησφάλισε εἰς τὴν φιλολογικὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος της.

Σήμερον ἡ Σμάρα ἐξέδωκε βιβλίον τῆς πεντηκονταετηρίδος της καὶ αἱ Ρουμανικαὶ ἐφημερίδες ἐκθέτουν τὰ κατὰ τὴν δρᾶσίν της, πλέκουσαι τὸ ἐγκώμιον τῆς ἀκουράστου γυναικός, ἡ ὁποία καὶ ὡς διδάσκαλος, καὶ ὡς ποιήτρια καὶ ὡς ῥήτωρ τόσα τὰ καλὰ ἐκατόρθωσε.

Ἡ Σμάρα ἀνήκει εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας τῆς Ρουμανίας, ἀλλὰ μετὰ ἀτυχῆ γάμον ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ εἰς τὴν ἐργασίαν καταφυγὴν καὶ παρηγορίαν, μεθ' ὅλην τὴν εἰς τοῦτο ἀντίδρασιν τῆς οἰκογενείας της.

Εὐνοουμένη τῆς βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας, ὡς κόρη ἐπισήμου αὐλικοῦ, ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ βασιλικοῦ σχολείου τῆς Σινάϊας, ἐνῷ κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς της κατεγίνετο εἰς τὴν ποίησιν. Δὲν περιωρίσθη ὅμως εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ εἰργάσθη εὐεργετικώτατα, ἱδρύσασα δύω λαϊκὰς βιβλιοθήκας καὶ ἀσχοληθεῖσα εἰς ἀξιέπαινον ἐν γένει ὑπὲρ τοῦ λαοῦ δρᾶσιν της.

Ὑπῆρξεν ἐπὶ δέκα ὀκτὼ κατὰ σειρὰν ἔτη δημοσιογράφος καὶ συντάκτρια τῆς ἐφημερίδος «Univeriul», ἔκαμε διαλέξεις πολλὰς εἰς τὸ Ἀθήναιον τοῦ Βουκουρεστίου, ὑποστηρίζουσα παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν γυναῖκα καὶ ἀγωνιζομένη ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς ἐξυψώσεώς της.

Ἀντιπροσώπευσε τὴν Ρουμανίαν εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Orientalistes τῆς Ρώμης, ὅπου ἐξεφώνησε λόγον ἐμπνευσμένον, ἐπαινεθέντα ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον ὁλόκληρον. Ταξειδεύτρια ἀκούραστος καὶ φίλη τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων, διατηρεῖται ἀκμαιοτάτη καὶ δυναμένη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὡραίαν δρᾶσιν της εἰς μακρὰν ἀκόμη σειρὰν ἐτῶν.

Εἰς τὸ τελευταῖον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε, δημοσιεύονται αἱ ὁμιλίαι της εἴς τε τὴν Ρουμανίαν καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἤδη δὲ ἀγγέλεται ἡ ἔκδοσις μυθιστορήματός της, τοῦ, πρώτου τὸ ὁποῖον ἔγραψε.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἔργου τούτου, ἡ Σμάρα, χήρα ἤδη καὶ δευτέρου συζύγου προτίθεται νὰ ἀποκαταστηθῆ εἰς τὴν χώραν ποῦ ἀνθεῖ ἡ πορτοκαλέα, εἰς τὴν ὁποίαν τόσας καὶ τόσους ἔχει φίλους καὶ θαυμαστάς.

ΩΡΑΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι ἄνθη, ἀλλὰ ἀγαποῦν πολὺ τὰ ἄνθη. Καὶ ὡς στολισμὸς εἴτε ἐπάνω εἰς ὡραῖα μαλλιά, εἴτε εἰς φόρεμα συναναστροφῆς, εἴτε μέσα εἰς δοχεῖα, εἴτε ἐπάνω εἰς τραπέζια, τὰ ἄνθη πάντοτε κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν.

Τόσον μάλιστα συνειθίζονται τελευταίως τὰ ἄνθη, ὥστε καὶ ἡ παραγωγὴ των δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν κατανάλωσιν. Διὰ τὴν χειμερινὴν ἰδίᾳ περίοδον, ὅπου τὰ ἄνθη τὰ θερινὰ εἶναι σπάνια, καὶ ὅπου τὰ σπίτια κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν καὶ ὑποδοχῶν πρέπει νὰ ἀντιγράφουν τὴν ἀνοιξιάτικην ἄνθησιν καὶ φαιδρότητα, ἐπενοήθη ὁ συρμὸς τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀληθινῶν φυτῶν μὲ τὰ τεχνητὰ ἄνθη. Ὥστε εἰς ἕνα θάμνον τριανταφυλλιᾶς, προσκολλοῦν ἀπ'ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡραῖα ἀνοιξιάτικα τριαντάφυλλα ἀπὸ μπατίστανι, πανομοιότυπα ὅμως τόσον μὲ τὰ φυσικά, ὥστε νὰ ἀπατοῦν καὶ τὸ πλέον γυμνασμένο 'μάτι.

Καὶ ὄχι μόνον εἰς θάμνον ὁλόκληρον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ βάζα τοποθετοῦνται ἐπάνω εἰς κλαδιὰ καὶ εἰς φυλλώματα φυσικὰ ἄνθη τεχνητά, τὰ ὁποῖα, ἐπειδὴ δὲν μαραίνονται. διατηροῦνται καθ' ὅλην τὴν χειμερινὴν περίοδον τῶν ὑπα-

δοχῶν, τοποθετοῦνται δὲ συγχρόνως εἰς τὸ φόρεμα καὶ τὰ μαλλιά, ὅταν ἡ κυρία πηγαίνῃ εἰς τοὺς χοροὺς καὶ εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ὅταν δίδωνται γεύματα καὶ τσάϊα.

Τὸ μόνον μέρος εἰς τὸ ὁποῖον τὰ τεχνητὰ ἄνθη δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὰ φυσικὰ εἶναι εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν ἐκ μέρους κυρίου πρὸς κυρίαν. Τότε τὰ ἄνθη πρέπει νὰ εἶναι φυσικὰ καὶ ὄχι νὰ ἀγοράζωνται τυχαίως ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀλλὰ νὰ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ἀνθοπώλου τοῦ συρμοῦ. Διότι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὑποτίθεται ὅτι τὰ ἄνθη εἶναι πολύτιμα, περιποιημένα καὶ πραγματικῶς σπάνια. Ὁπόταν καὶ ὀλίγα μόνον τοιαῦτα, ἐνίοτε καὶ ἕνα μόνον εἶναι περισσότερον chic, παρὰ ὁλόκληρον μεγάλην ἀνθοδέσμην.

Καὶ προκειμένου περὶ ὑποδοχῶν τῆς περιόδου αὐτῆς, τώρα μὲ τὴν γενίκευσιν παντοῦ τῶν οἰκοκυρικῶν σχολῶν, εἶναι πολὺ τοῦ συρμοῦ, αἱ κυρίαι νὰ ἀναμιγνύωνται αὐτοπροσώπως εἰς τὴν κουζίνα καὶ νὰ δίδουν αἱ ἴδιαι τὸ menu καὶ τὸν τύπον τῆς ἑτοιμασίας τῶν φαγητῶν. Τελευταίως μάλιστα ἀνεπτύχθη ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν κυριῶν τοῦ καλοῦ κόσμου, αἱ ὁποῖαι ἀναζητοῦν καὶ μανθάνουν πῶς παρασκευάζονται εἰδικὰ ξενικὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν εἰς τὰ γεύματά των ὡς κατασκευασθέντα ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ἐπιστασίαν των.

Παρατηρεῖται ἰδίως ἡ ἅμιλλα αὐτὴ τῆς ἀναμίξεως τῆς οἰκοκυρᾶς εἰς τὰ μαγειρικὰ μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι εἰσήγαγον τὸν συρμὸν τῆς καταπολεμήσεως τῶν πολυώρων ἀναπαύσεων καὶ τῆς ἐντελῶς ματαίας καὶ ἀσκόπου ζωῆς.

Τώρα αἱ ἀνεπτυγμέναι γυναῖκες εἰς τὰς ὀκτὼ τὸ πρωῒ εἶναι ἐνδυμένες, ἕτοιμες καὶ πέρνουν τὸν καφφέ των μὲ τὸν σύζυγον καὶ μὲ τὰ παιδιά των, τῶν ὁποίων αὐτοπροσώπως ἐπιμελοῦνται τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν καθαριότητα καὶ τὴν μελέτην. Ἐν γένει δὲ μὲ τὴν σπάνιν τώρα τῶν παλαιῶν καλῶν ὑπηρετριῶν, αἱ ὁποῖαι ἔμεναν εἰς τὰ σπίτια χρόνια, ἦσαν πιστὲς καὶ ἀνεπλήρουν εἰς πολλὰ τὴν οἰκοδέσποιναν, αἱ κυρίαι ἀνέλαβαν αὐτοπροσώπως τὴν διεύθυνσιν τῶν σπιτιῶν των πρὸς μεγάλον ὄφελος τοῦ οἰκογενειακοῦ προϋπολογισμοῦ.

Τὰ κλειδιὰ τὰ περασμένα εἰς τοὺς χρυσοὺς κρίκους τῶν παλαιῶν πυργοδεσποινῶν ἐτέθησαν διὰ τοῦτο καὶ πάλιν εἰς ἐνέργειαν καὶ αἱ νέαι γυναῖκες κατὰ τοῦτο διαφέρουν τῶν παλαιῶν εἰς τὸ ὅτι εἰξεύρουν τὸ πῶς καὶ τὸ διατὶ τοῦ κάθε πράγματος καὶ μαζὴ μὲ τὰ οἰκοκυρικὰ καθήκοντα παρακολουθοῦν καὶ τὴν πνευματικὴν ζωὴν καὶ τὴν διεθνῆ ἐν γένει πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν.

Αἱ περισσότεραι ἀπὸ τὰς νέας αὐτὰς γυναῖκας συνοδεύουν αὐτοπροσώπως τὸ πρωῒ τὰ παιδιά των εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἔπειτα πηγαίνουν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀγοράζουν μόναι των τὰ τρόφιμα τῆς ἡμέρας. Οὕτω κερδίζουν τὴν πρωινὴν ἔξοδον τοῦ ὑπηρέτου ἢ τῆς μαγειρίσσης των, ἐπιβλέπουν καλλίτερα τὰ παιδιά των εἰς τοὺς δρόμους, ὅπου τόσοι ὑπάρχουν κίνδυνοι καὶ οἰκονομοῦν καὶ ἕνα εἴκοσι ὡς τριάντα τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τὴν ἀγοράν, τὰ ὁποῖα συνήθως καταχρᾶται ἡ μαγείρισσα.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΚΑΚΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Il ne reste de nous qu' un cadavre vivant,
Le désespair l' habite, et le néant l' attend
Alfred de Musset

— Ὄχι, εἶπε ἡ Μαρία, φιλῶντας μὲ μάτια δακρυσμένα καὶ ἀναστενάζοντας τὸ γράμμα ποῦ μόλις εἶχε διαβάσει. Ὄχι ! γρηὰ μάγισσα δὲν θ' ἀληθεύσουν τὰ λόγια σου, καὶ δὲν θὰ ζήσω νεκρὴ στὸν κόσμο τοῦτο ἀφοῦ χάσω κάθε χαρὰ καὶ κάθε ἐλπίδα.

Καὶ μὲ χέρια τρεμουλιαστὰ ἐδίπλωσε τὸ γράμμα, τὸ ἄφησε ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ κρατώντας μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ κεφάλι της ἄρχισε νὰ περπατῇ μέσα στὴν κάμαρα βυθισμένη σὲ μαῦρες σκέψεις.

Πότε, πότε ἐπλησίαζε στὸ τραπέζι κύτταζε τὸ γράμμα, τὸ ἔπιανε στὰ χέρια της, σὰν νὰ ζητοῦσε ἀπὸ αὐτὸ κάτι περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι τῆς ἔλεγε καὶ πάλιν τὰ δάκρυα τῆς θόλωναν τὰ μάτια.

Τὸ γράμμα αὐτὸ περίμενε τόσες μέρες τώρα μὲ φόβο καὶ ἐλπίδα· ἢ θὰ τῆς ἔφερνε τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία, ἢ θὰ τὴν ἐθανάτονε· ὅταν τὸ ἔλαβε ἕνα τέτοιο κακὸ προαίσθημα ἐκυρίεψε τὴν ψυχή της, ὥστε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τ' ἀνοίξῃ. Ἀπὸ μέρες, χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ ξέρῃ τὴν αἰτία, ἀδιάκοπα συλλογίζονταν τὰ λόγια μιᾶς γρηᾶς χειρομάντησας, ἡ ὁποία ἕνα χρόνο τώρα τὴν ἴδια ἐποχὴ μία ὡραία φεγγαρόλουστη βραδιὰ τῆς εἶπε κυττάζοντας τὸ χέρι της :

«Ἕνα μεγάλο καλὸ ἦρθε κοντά σου καὶ τὸ ἔδιωξες· ὅπου νομίζεις πῶς θὰ βρῇς τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία, μονάχα στεναγμοὺς καὶ δάκρυα θὰ βρῇς καὶ θὰ ζήσῃς, τῆς λέγει, ζωὴ νεκρὴ στὸν κόσμο τοῦτο».

— Φρίκη ! φρίκη ! ἐφώναξε ἡ Μαρία ὁλομόναχη, μὲ τὴν σκέψη αὐτή, καὶ νόμιζε πῶς τὸ πᾶν γύρο της χάνονταν.

Σχεδὸν ἀναίσθητη ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα ποῦ ἦτον ἐμπρὸς στὸ τραπέζι της καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια της. Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ μὲ κάποια ἐλπίδα στὴν ψυχή, πῆρε πάλιν τὸ γράμμα, τὸ ξαναδιάβασε μὲ περισσότερη ἡσυχία καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ γράφῃ καὶ νὰ χύνῃ πάνω στὸ νεκρὸ χαρτὶ τὸν μαῦρο πόνο ποῦ πλημμυροῦσε τὴν ψυχή της, ὅσο ἔγραφε τόσο νόμιζε πῶς ἀνακουφίζονταν ὁ πόνος της καὶ κάποια σκοτεινὴ ἀκόμη ἐλπίδα πῶς τὸ γράμμα ἐκεῖνο θὰ ἔφθανε στὰ χέρια τοῦ ἀγαπητικοῦ της ἄρχισε νὰ τὴν παρηγορῇ.

Ὅταν σηκώθηκε, τὸ μικρὸ ρολόϊ τῆς κάμαράς της ἐσήμανε τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα· τὸ κύτταξε μὲ κάποια ἀγάπη, σὰν νὰ ἦταν ὁ μόνος φίλος ποῦ τῆς ἔμεινε στὴ δυστυχία της καὶ πάλιν ξανακάθησε στὴν ἴδια θέσιν, ἀνάμεσα στὰ δύο γράμματα ποῦ εἶχε ἐμπρός της· ἀκούμπισε τὸ κεφάλι της ἀπάνω στὸ κάτασπρο καὶ παχουλὸ χεράκι της, τὸ παγωμένο ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, καὶ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται, ἐνῷ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ ὡραῖα σὰν μπλουέτας μάτια της, τὰ κουρασμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀϋπνία.

Πόσες φορές, δύο μῆνες τώρα, στὴν ἴδια θέσι δὲν εἶχε γράψει γράμματα ἀτελείωτα χαρᾶς, καὶ ἀγάπης ὡραίας, μεγάλης καὶ ἁγίας ; Ἀλλοίμονον, ὅλα λοιπὸν τελειώνουν στὸν κόσμο αὐτό ! Ἐκείνη ἀγαποῦσε τὸ ὡραῖο παλληκάρι μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἀθώας ψυχῆς της τῶν εἴκοσι χρόνων καὶ εἶχε τὴν βεβαιότητα, πῶς καὶ ἐκεῖνος τὴν ἀγαποῦσε μὲ τὸ ἴδιο αἴσθημα· γι' αὐτὸ τοῦ ἔλεγε μέσα στὰ γράμματά της, ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ ὅλες τὶς ἐλπίδες της ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ὁ κατηραμένος πόλεμος τοὺς εἶχε χωρίσει.

Ὅταν στὰ σύνορα ἀποχαιρέτησε τὸ Γιῶργό της, τόσην λύπη αἰσθάνθηκε, ποῦ τὴν κυρίεψε κακὸ προαίσθημα, πῶς ὁ χωρισμός τους δὲν ἦτανε γιὰ λίγους μῆνες μονάχα, ὅπως τὴν ἐβεβαίωνε ἐκεῖνος γιὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος, ὅταν ἔβλεπε τὰ ὡραῖα μάτια της νὰ χύνουν τόσα δάκρυα. Καὶ ὅταν τὸ τραῖνο χάθηκε ἀπὸ μπρός της καὶ δὲν φαίνουνταν ποιὰ παρὰ ἕνα μικρὸ μαῦρο σημάδι, ἀποροῦσε καὶ μονάχη πῶς ἦτανε ἀκόμη ζωντανή. Ἡ μόνη παρηγοριὰ ποῦ τῆς ἔμεινε ἦτανε νὰ τοῦ γράφῃ, καὶ

Ἐπὶ πλέον δὲ κάμνουν καὶ ἕνα πρωινὸν περίπατον, τόσον ὠφέλιμον διὰ τὴν ὑγείαν.

Ἀπὸ ἕνα προϋπολογισμὸν σπιτιοῦ, διευθυνομένου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ τὴν οἰκοδέσποιναν, παρατηρεῖται οἰκονομία ἀπὸ ἑκατὸν—τριακοσίων δραχμῶν κατὰ μῆνα. Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς καθαρὸν κέρδος τῆς οἰκοκυρικῆς ἐργασίας τῶν νέων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εὑρίσκουν καιρόν, οὔτε νὰ ἀνιοῦν, οὔτε νὰ ἀσθενοῦν καὶ νὰ πάσχουν ἀπὸ ἀνορεξιά, ἀλλ' οὔτε νὰ ἔχουν νεῦρα καὶ νὰ δημιουργοῦν δυστυχίας ὅπου δὲν ὑπάρχουν.

Νέα Γυναῖκα

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΕΙΔΗ ΣΑΣ

Ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ἐμψυχώνεται, νὰ ζωηρεύῃ, νὰ ἐξωραΐζεται. Τώρα μὲ τὸν χειμῶνα, μὲ τὰς προσεχεῖς ἑορτάς, μὲ τοὺς γάμους ποῦ ἀναγγέλλονται, ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ ἐκθέτει τὰ ὡραῖά της πράγματα, τὰς νέας της προμηθείας.

Τὰ ἀδαμαντοπωλεῖα ἰδίᾳ ἀπαστράπτουν πλέον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Προχθὲς ἐπέρασα ἀπὸ τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον Τσαμπούλα καὶ Μάρκου. Ἡ προθῆκές του μὲ ἔκαμαν νὰ σταματήσω μὲ ἀπορίαν καὶ ἔκπληξιν καὶ νὰ φαντασθῶ διὰ μίαν στιγμήν, ὅτι εὑρισκόμην εἰς τὴν Rue de la Paix τῶν Παρισίων. Διαμάντια, κοσμήματα ἐν γένει κάθε εἴδους καὶ κάθε γούστου, ἀσημικὰ σκεύη πολύτιμα, bibelots, δίσκοι, σερβίτσια, ὡρολόγια, ὅλα φέρουν ἕνα cachet ἰδιαίτερον, ὅλα εἶναι ὡραῖα καὶ σχετικῶς εὔθυνα πολύ.

Τόσον μοῦ ἤρεσαν, ὥστε θὰ συ ιστοῦσα εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μου, καὶ εἰς ἐκείνας ἀκόμη ὅπου δὲν ἔχουν νὰ ἀγοράσουν τίποτε, νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ κατάστημα Τσαμπούλα καὶ Μάρκου, διὰ νὰ ἀπολαύσουν ἕνα τόσον ὡραῖον θέαμα.

Καὶ ἐκεῖναι πάλιν ποῦ ἔχουν νὰ ἀγοράσουν, νὰ διευθυνθοῦν χωρὶς κανένα ἐνδοιασμὸν εἰς αὐτό.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ καθυστεροῦσαι συνδρομὰς νὰ τὰς στείλουν.

ΤΑ ΑΝΘΗ

Ὡς γράφομεν καὶ εἰς ἄλλην στήλην ἡ ἐποχὴ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ὡραίων φυτῶν εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμήν της. Εἰς τὰ γεύματα, εἰς τὰς ὑποδοχάς, εἰς τὰς ὀνομαστικὰς ἑορτὰς τίποτε δὲν στολίζει καὶ δὲν κάμνει ποιητικωτέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ κάνιστρα ὡραῖα ἀνθέων καὶ ἀπὸ βάζα γεμάτα ἄνθη. Εἶναι τὰ ὡραιότερα καὶ ἐκφραστικώτερα δῶρα, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐξοδεύῃ κανείς, χωρὶς νὰ συζητῇ.

Ὁ κ. Τσοῦτσος εἶναι ὁ καλλιτέχνης ἀνθοπώλης, τὸ κατάστημα τοῦ ὁποίου ἁμιλλᾶται πρὸς τὰ καλλίτερα εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ εὐρωπαϊκά. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὰ τριαντάφυλλά του, φράνσες καὶ ἄλλα εἶναι τόσον ὡραῖα, τὰ τοποθετεῖ δὲ καὶ τόσον καλά, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν τὸ ὡραιότερον δῶρον εἴτε εἰς γάμον, εἴτε εἰς ἑορτήν. Ἀλλὰ καὶ τὰ φυτά του εἶναι ἔξοχα, εἴτε φυσικά, εἴτε τεχνητά. Διότι καὶ τὰ τεχνητὰ φυτὰ ἔγειναν τώρα πολύ, πολὺ τῆς μόδας. Λατάνιες, φύκοι, πολυτρίχι καὶ κάθε πρασινάδα πωλοῦνται εἰς τὸ ἀνθοπωλεῖον Τσούτσου, στολίζουν θαυμασίως τὰ σαλόνια χωρὶς νὰ διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ ὠχριάσουν καὶ νὰ μαρανθοῦν. Αἱ τιμαί του λογικώταται.

ἐκεῖνος μόλις ἔφθασε στὸ τέλος τοῦ ταξειδιοῦ του ἀμέσως τῆς ἔγραψε μὲ ἀγάπη καὶ ἐνθουσιασμὸ νέου ἀξιωματικοῦ ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ βρίσκουνταν στὸ πεδίο τῆς μάχης· τῆς ἐπανελάβενε τὰ ὡραῖα ὄνειρα ποῦ μαζῇ εἶχανε 'κάνει στὴν ἀκροθαλασσιὰ τῆς Βρεττάνης τὶς φωτεινὲς βραδειὲς ποῦ πέρασαν ἐκεῖ μαζῇ καὶ τῆς ἔκανε πάλι τοὺς ἴδιους ὅρκους αἰώνιας ἀγάπης. Καὶ ἐκείνη εὐτυχισμένη, διάβαζε τὰ γράμματα αὐτὰ καὶ λάβενε θάρρος καὶ ἔκανε ὑπομονή.

Ἔπειτα ἀπὸ δέκα μέρες ἄρχισε ἡ κίνησι τοῦ στρατοῦ καὶ μαζῇ τὰ μαρτύριά της. Δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ γράφῃ ἂν δὲν εἶχε τὴν νέα του διεύθυνσιν, διὰ νὰ μὴν χάνουνται τὰ γράμματά της· δὲν ἤξερε ἂν ἔγινε καμμιὰ μάχη καὶ ἡ ἀγωνία τῆς ἔτρωγε τὴν ψυχὴ καὶ ἡ ἀπελπισία τῆς ἐσπάραζε τὰ στήθη. Ἡ κατάστασις αὐτὴ βάστηξε σχεδὸν δυὸ μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ τους. Ὅταν ἕνα βράδυ ἔλαβε ἕνα γράμμα του, ποῦ τῆς ἔλεγε πῶς ἐφθάσανε στὸν ὡρισμένο τόπο τῆς μάχης καὶ πῶς ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρες ἡ τύχη τοῦ πολέμου θ' ἀποφασίζουνταν καὶ μαζῇ καὶ ἡ δική τους.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ ἔκανε τὴν Μαρία νὰ ὑποφέρῃ ἀληθινὸ θάνατο μιὰ ἑβδομάδα, ὅταν ἕνα δειλινὸ τῆς ἔφεραν τὸ γράμμα ποῦ μὲ τόση ἀγωνία περίμενε καὶ τὸ ὁποῖο τὴν ἐθανάτωνε ψυχικῶς.

«Ὅταν πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν σοῦ ἔγραφα γεμάτος ἐλπίδα, ποτὲ δὲν πίστευα πῶς σήμερα θὰ σοῦ ἔγραφα τὶς λίγες αὐτὲς κακογραμμένες γραμμὲς γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν καταδίκη μας. Πληγώθηκα καὶ στὰ δύο πόδια στὴν τελευταία μάχη· τὴν πληγὴ ὁ γιατρὸς ηὗρε πολὺ σοβαρὴ καὶ αὔριο θὰ μὲ στείλουν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα νοσοκομεῖα στὴν ποιὸ κοντὰ πόλιν γιὰ νὰ μοῦ κάμουν ἐγχείρησιν ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ ζωή μου καὶ ἡ εὐτυχία μας. Δὲν ξέρω σὲ ποιὸ νοσοκομεῖο θὰ μὲ στείλουν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ δίνω διεύθυνσιν νὰ μοῦ γράψῃς, οὔτε ἂν μετὰ τὴν ἐγχείρησιν θὰ εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ σὲ ξαναιδῶ. Ἂν γίνω πάλι καλὰ σὰν τὴν ἡμέρα ποῦ χωριστήκαμε στὰ σύνορα, θὰ πετάξω στὴν ἀγκαλιά σου, εἰδεμή, χαῖρε διὰ παντός !»

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἔλαβε πλέον καμμιὰ εἴδησιν ἀπὸ τὸν Γιῶργο, καὶ μαύρη ἀπελπισία κατέτρωγε τὴν ζωή της· ἔγραψε εἰς τὸν Διοικητήν του, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμία ἀπάντησιν καὶ ἡ ἀγωνία της ηὔξανε. Ὅταν, μιὰ ἡμέρα συνήντησε τὸν γιατρὸ ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει μαζῇ μὲ τὸν Γιῶργο. Δὲν τὸν ἐγνώριζε, ἀλλ' ἡ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ μάθῃ γιὰ τὸν φίλον της τὴν ἔκαμε νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ γι' αὐτόν.

— Πολέμησε σὰν ἀληθινὸς ἥρωας καὶ ἴσως ἡ νίκη τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς ὀφείλεται εἰς αὐτόν· ἔλαβε ἄλλο ἕνα βαθμὸ καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς κινήσεως τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν πόλιν Κ... διότι μαζῇ μὲ τὴν ἀνδρεία του ἔδειξε καὶ ἔκτακτη ἱκανότητα εἰς τὴν τέχνην τοῦ πολέμου. Ἐκεῖ μένει τώρα ἕνα μῆνα εὐτυχισμένος, γιατὶ μαζὴ μὲ τὴν δόξα ηὗρε καὶ τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἀγάπη στὴν ὡραία κόρη τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀνταποκριτοῦ ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ τὸν πόλεμον μαζὴ μὲ τὴν αὐτήν. Συναντήθηκαν ὅταν ἔφθασε τὴν πρώτην φορὰν ὁ στρατὸς ἐκεῖ, ἀγαπήθηκαν καὶ τώρα ὅταν ἐπέστρεψε νικητὴς καὶ ἔνδοξος τὴν παντρεύτηκε.

Ἡ Μαρία μὲ πολὺ κόπο κρατοῦσε τὰ δάκρυά της καὶ κατέβαλε ὑπεράνθρωπο δύναμιν διὰ νὰ μὴ δείξῃ τὴν λύπην της καὶ τὴν ἀπογοήτευσίν της. Ηὐχαρίστησε τὸν γιατρὸ καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ πιστέψῃ εἶπε :

— Ἔμαθα ὅτι εἶχε πληγωθῇ εἰς τὴν τελευταία μάχη.

— Ποτὲ εὐτυχῶς δὲν συνέβη αὐτό, τὸν εἶδα πρὶν νὰ φύγω καὶ εἶνε λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν του.

Αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ γιατροῦ ἔπεσαν σὰν σταλαγματιὲς δηλητηρίου στὴν καρδιὰ τῆς Μαρίας καὶ ἔφυγε διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀπελπισία της ἐνῷ ἐνόμιζε πῶς ἄκουγε ἀπὸ μακρυὰ τὰ λόγια τῆς χειρομάντησσας

— «Θὰ ζήσῃς νεκρὴ στὸν κόσμο αὐτὸ τὰ λίγα χρόνια τῆς ζωῆς ποῦ θὰ σοῦ μείνουν».

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΕΦΟΔΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τώρα μὲ τὰ γεύματα καὶ τὰς ἑσπερίδας καὶ τὰ ἀπογευματινὰ τέϊα εἶναι ἀπαραίτητον διὰ κάθε καλὴν οἰκοκυρὰν νὰ εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ ἕνα καλὸ βιβλίον μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς. Τὸ βιβλίον τοῦ καθηγητοῦ τῆς μαγειρικῆς εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν σχολὴν κ. Εὐαγγέλου Μαλλῆ περιλαμβάνει τὰς συνταγὰς τῶν ὡραιοτέρων καὶ εὐκολωτέρων φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων καὶ ἀποβαίνει πολύτιμος ὁδηγὸς διὰ κάθε καλὴν νοικοκυράν. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἠμποροῦν νὰ κατασκευασθοῦν εἰς τὸ σπίτι τὰ πλέον δόσκολα φαγητὰ καὶ κάθε εἴδους γλυκίσματα, κέϊκ, μπισκότα, μπομπόνια, φροῦτα ζαχαρένια, λικέρ, κεράσια, τέλος ὅλα τὰ εἴδη τὰ ὁποῖα ἀγοράζομεν εἰς τὰ ζαχαροπλαστεῖα εἰς διπλασίαν τιμήν.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Μαλλῆ πωλεῖται εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν ὁδὸς Ὁμήρου 24 καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιβαρύνονται καὶ μὲ τὸ εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον τοῦ ταχυδρ. τέλους.

Φ. ΛΑΒΔΑΣ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

Τώρα ποῦ μὲ τὰ πρώτα κρῦα ἀρχίζομεν νὰ μαζευώμεθα στὰ σπίτια μας καὶ νὰ τὰ συγυρίζωμεν καὶ τὰ περιποιούμεθα διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, ρίπτομεν ἕνα βλέμμα εἰς τὰ μαγαζειὰ ἐκεῖνα, ποῦ περισσότερον φιγουράρουν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ μᾶς ἑλκύουν διὰ τὰ ὡραῖα των πράγματα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα εἶναι καὶ τὸ νεοσύστατον εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ἀρ. 12 τοῦ κ. Φ.Λάβδα, τὸ ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς Βουλῆς. Πλούσιον εἰς κομψοτεχνήματα,εἰς ὡραῖα πράγματα εἰς ἀγάλματα καὶ εἰκόνας, καὶ εἴδη καλλιτεχνικὰ ἐν γένει ὡραιότατα. Ὅ,τι δὲ εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, εἰδικότης τοῦ καταστήματος τούτου εἶναι ἡ κορνίζες. Πλούσιες εἰς σχήματα καὶ εἰς σχέδια, ἄλλαι ἁπλαῖ μόνον διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν γραμμῶν των ὡραιόταται, ἄλλαι μὲ σχέδια παρμένα ἀπὸ Ἑλληνικῶν ρυθμῶν πλαίσια, ἄλλαι ὁλόχρυσοι ἢ καὶ ἀπὸ παλαιὸν μέταλλον, ἀποτελοῦν αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς κομψοτεχνήματα, ἐξωραΐζοντα οἱανδήποτε εἰκόνα.

Αἱ τιμαί τοῦ κ. Λάβδα ἀμιλλῶνται εἰς λογικὴν πρὸς τὴν ὡραιότητα τῶν εἰδῶν τοῦ καταστήματος του, μὴ ἐπιδεχόμεναι κανένα συναγωνισμόν.

ΕΙΣ ΤΗΣ κ. ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Τώρα μὲ τοὺς γάμους τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου ἡ περισσότερες τουαλέττες γίνονται ἀπὸ ἐγχώρια μεταξωτά, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατέχουν τὰ ὡραιότατα τῆς κ. Καρασταμάτη

Μὲ τὴν μόδαν μάλιστα τὴν ἐφετεινὴν τῶν χρυσοϋφάντων ὑφασμάτων, τὰ χρυσοΰφαντα τῆς κ. Καρασταμάτη θὰ κάμουν φουρόρε. Φαίνεται ὅτι ἡ καλλίτερες τουαλέτες γίνονται ἀπὸ αὐτά. Ἄλλως τε καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἴδη της καὶ ἰδίως οἱ ταφτάδες εἶναι θαυμάσιοι, ὑπετιμήθησαν δὲ ἐφέτος ἕνεκα τῆς μεγάλης καταναλώσεως, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐξασφαλίσει ἡ κ. Καρασταμάτη.

ΠΙΑΝΟ μικρὸ πολὺ καλὸν ἐνοικιάζεται. Πληροφορίαι ὁδὸς Ναυαρίνου ἀρ. 10.

ΔΙΑ ΤΑ ΠΙΑΝΑ

Τὰ πιάνα εἶναι ὅπως ὅλα τὰ πολύτιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην περιποιήσεως διὰ νὰ διατηροῦν τὴν ὡραίαν των φωνήν. Καὶ πρωτίστη περιποίησις ἑνὸς πιάνου εἶναι τὸ καλὸ κούρδισμα καὶ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὸ κούρδισμα. Ὁκ. Ἰ. Δ. δε Κάρλης εἶναι ὁ πρῶτος τεχνίτης τῆς Ἑλλάδος, ὁ δυνάμενος καὶ ἕνα ἀκόμη χαλασμένο πιάνο νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν.

Δι' αὐτὸ καὶ τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν καὶ τὸ Ἀρσάκειον καὶ ὅλα τὰ μουσικὰ σωματεῖα καὶ ὅλος ὁ καλλίτερος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸν κ. δε Κάρλη ἀναθέτει τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὰς ἐπιδιορθώσεις καὶ τὸ κούρδισμα τῶν πιάνων του.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τόσον εἶναι ἐνθουσιασμένος διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. δε Κάρλη, ὡς κουρδιστοῦ καὶ ἐπιδιορθωτοῦ τῶν πιάνων καὶ μουσικῶν ὀργάνων τῶν ἀνακτόρων, ὥστε ἐξέδωκε βασιλικὸν διάταγμα, δι' οὗ ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως.

Διεύθυνσις: Πλατεῖα ἐλευθερίας. ἀρ. 1,

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Προκειμένου περὶ τῆς ὑγείας καὶ τῆς καλλονῆς, ἡ λῆψις παντὸς μέτρου προφυλακτικοῦ ἐπιβάλλεται. Δὲν πρέπει συνεπῶς νὰ μεταχειρίζεσθε τὰ διάφορα κοσμετικά, ὧν μόνον τὸ ὄνομα ἠχεῖ καλῶς καὶ τὰ ὁποῖα συχνάκις περιέχουν λιπαρὰς ἢ ὑπόπτους οὐσίας. Δέον νὰ ζητῆτε πάντοτε προϊόντα, ὧν ἡ φήμη εἶνε γνωστή, ὡς ἡ *Κρὲμ* ΣΙΜΟΝ τῶν Παρισίων, ἀνακαλυφθεῖσα τῷ 1860, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν, ὅτι εἶνε τὸ ἄριστον τῶν μέσων πρὸς διατήρησιν τοῦ προσώπου, τῆς λευκότητος καὶ ἐλαστικότητος τοῦ δέρματος.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ